

שחקנים

קורבן קולנועי נוסף

אנחנו עוסקים במיקצוע מסוכן מאוד, הזהיר שחקן הקולנוע הצרפתי פאטריק דוואר את עמיתו המל-חייבימאי ומר-שחקן סרג' גנסבור. ה- שניים סעדו יחד במסעדה פריסאית, ו- שוחחו על אפשרות שדוואר יופיע בתפקיד הראשי, תחת שרביטו של גנסבור. שלושה ימים לאחר מכן נמצאה גופתו חסרת-החיים של דוואר בדירתו. בידיו רובה שאת מהי סנייתו רוקן לתוך פיו. דוואר היה בן 35 בסך הכל, במותו.

אין ספק, מיקצוע מסוכן, במיוחד לאלה המתמכרים לו בכל מאודם. ודוואר היה מכור לעניין, כפי שמעידים כל חבריו הרבים. הוא נשא את ההתאבדות בתוך עצמו, טוען הבימאי ברטראן בליאה, שביים אותו בשניים מסרטיו הידועים ביותר, הפירחחים והכינו את המחטות. לא היו לו בעיות מיוחדות בזמן האחרון, אבל הוא היה בעל נפש שברירית. חישוף לחלוטין. התגובה של הבור המה הפריסאית, שבה היה דוואר דמות בולטת, היתה אחידה: הבחור נראה טוב, היה במצב-רוח טוב, סידרה שלמה של תפ-קידים המתינה לו, לפני שנתיים נשא אשה ואהב עד טירוף את בתו הקטנה, לולה, שנולדה מנישואין אלה. כיצד ייתכן? מה קרה, שואלים כולם. אולם מאחרי התדהי מה שמעת נימה אחרת.

פחת שחקנים, הוא גדל בבית שבו האב היה טנור באופרה, האם שחקנית וחמשת האחים והאחיות שלו הופיעו מגיל רך על הבימה. בן 3 היה פאטריק שחקן-תיאטרון, בן 4 הוא כבר היה שחקן-קולנוע, ומאז לא חדל. הוא מצא עבודה למכיר, עבר ממח-זות קלאסיים למודרניים וחזרה, הופיע ב-טלוויזיה (בין היתר בתפקיד התקליף באנ-קת גבהים), אבל כל העניין לא הלהיב אותו ביותר. להיות אחד מתוך שישה, ל- הצטרף כביכול ללהקה המישפחתית, זה לא מרתק במיוחד, נהג לומר. אולי זאת גם הסיבה שהעדיף לאמץ לעצמו את שם המישפחה של סבתו, במקום להשתמש ב- שם הבימה של האחים והאחיות. מורן.

בגיל 20 הוא היה שחקן מוכר ובלתי-מרוצה מעצמו. הוא נטש את העבודה ה-קונבנציונאלית והצטרף ללהקת התיאטרון תחנת-הרכבת, קבוצה אנארכיסטית בר-רז, שה, שאילתרה את הופעותיה, הקימה את התיפאורות במו ידיה ועבדה כמעט ברוח הקומדיה-דל-ארטה. בהתחלה סירבו ה-כרים האחרים לצרף אותו להצגות, משום שלא רצו שחקנים שקולקלו על-ידי המי-קצוע, אבל אחרי-כך נעתרו לבקשותיו. פי-שט לא היה נעים להם, אחרי שהקמתי יחד עמם את התיפאורה.

אין מנוס. באותה הלהקה הוא הכיר שניים שעתידים ללוות אותו במשך שנים רבות. הראשון הוא ז'ראר דפארדייה, ברנש קשוח שנסאף מן הרחוב, בן גילו של פאטריק, אבל להבדיל ממנו, אני בחתתי להיות שחקן שעה שהוא הרגיש כאילו אין

פאטריק דוואר ואשתו אלה נשא את ההתאבדות בתוך עצמו

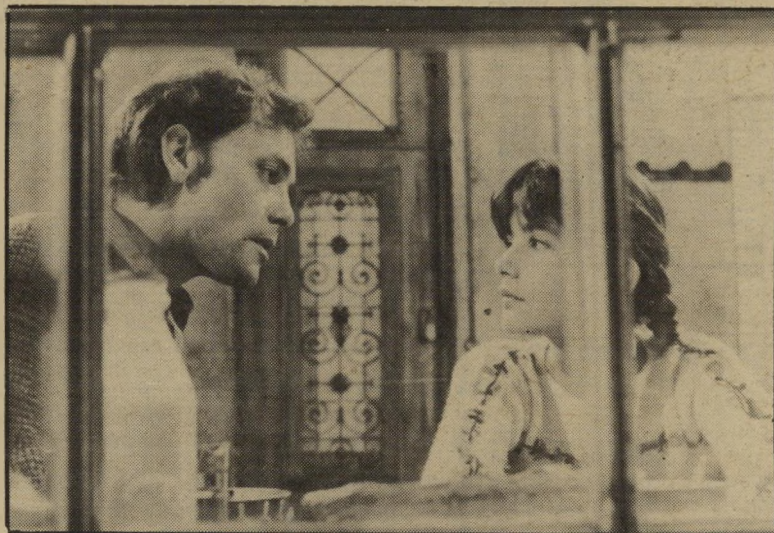
לו מנוס מכך. השניה היתה מיארימא, שותפתם של השניים בפירחחים, ומי שהיתה בת זוגו שה פאטריק במשך שלוש שנים וילדה לו את בתו הבכירה, אנג'ל. באותה תקופה של תיאטרון תחנת הרכבת השלים דוואר עם העובדה שלא יצליח להתגבר על גורל המישפחה ולהיות, כפי-שחלם במשך תקופה מסוימת, רופא. הצלחתו בלימודים היתה הרבה יותר צנועה מזו שעל הבימה. הפירחחים, סרט שזועזע את צרפת והקים שערויות בשל החוצפה חסרת-החרטה של דמויותיו הראשיות, הפך את שלישיית השחקנים הצעירים והאלמוניים שהופיעו בו, לכוכבים מבוקשים. במיוחד דפארדייה ומיארימא. דוואר, משום-מה, זכה לפחות הצעות, אולי משום שקשה היה לנחש מה בדיוק מסתתר מאחורי הפנים החטובים של בחור טוב, וההתנהגות הזרוקה של פירחה חסר אחריות.

תעסוקה מלאה. אין זאת אומרת, כי מובן, שהצעות לא הגיעו. להיפך, לדוואר היתה תעסוקה מלאה, כאשר מצד אחד פנו אליו בימאים צעירים שניסו לנצל את הכפילות שבדמותו (למשל קלוד מילר ב-הדרך הטובה בה הלכנו), ומצד שני, בימי אים ותיקים נשענו על הניסיון המיקצועי העשיר שלו, והפקידו בידיו דמויות בעלות אופי דרמאטי חריף, הוא גילם שופט-חוקר בשריף של איב בואסה שחקן כורוגל לצד אני ג'ירארדו, נערי-ששועים בהדרו של הבישוף בהדרכת הבימאי האיטלקי דינו ריני, ונהג שדעתו נטרפת עליו בפקקיתנו עה, בסאטירה החברתית של קומנצ'יני, פקק התנועה, שכרו עלה בהדרגה, שמו הפך להיות ערובה מיסחרית, אבל הוא לא היה שבע-רצון. זה לא משגע כל-כך לע-בוד רק למען הכסף, אבל אם לא אצלח לשום דבר אחר, אעשה כל מיני סרטים חביבים ואבקש הרבה כסף.

לשוב לתיאטרון. עד כמה היה זקוק לזריקות עידוד נפשיות, תעיד העובדה שבשיא הצלחתו נטש לפתע את הקולנוע לכמה חודשים, כדי לשוב ולהופיע בתיאטר-רון תחנת-הרכבת, בפרוטות. מה יש? זאת הכנופיה שלי, אנחנו עושים כאן כעולה על רוחנו, אין כאן הירארכיה קפואה כמו בתיאטרון הרגיל, ואיני מרגיש כלוא ב-תוך בועה, כמו בקולנוע. הוא עצמו, וכל מכרו מסכימים עימו, טען שהמסבר הגדול האחרון שלו, שממנו כנראה לא התאושש כלל, בא לו עם הור-פעמו בסרט בשם סידרה שחורה של אלן קורנו, שבו גילם דמות של פסיכופט המנ-סה להתנהג בחיים כפי שהוא רואה את עצמו בדמיונות, ומגיע תוך כדי כך ל-ביצוע מעשי רצח מחרידים. התפקיד הזה עשה לי משהו, טען לאחר מכן, זו הפעם הראשונה שאני הורג בסרט, נכון, זה קולנוע, אבל את התנועות הגורמות לי מתו של מישעה, גם אם זה מפוברק, אני מבצע במלואן, הסרט זכה להצלחה בצר-

דוואר, רעייתו וידידים בפסטיבל קאן '81 לא היו בעיות מיוחדות

פאטריק דוואר כ"אב חורג" (1981) נפש שברירית

פאטריק היה חשוף לחלוטין, כמו אדם שכל גופו כווייה אחת גדולה. כל כך קל היה לעורר את ספקותיו בעצמו וכישרונותיו, עד שפשע היה לעשות כדבר הזה. הדובר הוא ז'ראר דפארדייה, ידידו הטוב של דוואר, ומי שהתגלה יחד עמו בפירחחים. שלא יגידו לי כי ההרואין גרם לו להתאבד, זו שטות. חוסרי-הביטחון העצמי הוא שהרג אותו. כולנו שייקנו פע-מים רבות כליכך עם המוות, כשביל המ-צלמה, עד שזה איבד את המשמעות. אני חושד שהוא עצמו לא האמין במה שהוא עושה, אולי ציפה שאחרי שילחץ על ה-דק ישמע את הוראת הבימאי, קאט' ו-המצלמה תפסיק לצלם.

דוואר היה מבחינות רבות אחד השחקנים המצליחים של הדור שאחרי דלון-בלמונדו. בעשר השנים האחרונות זכה לסידרה אי-רוכה של תפקידים ראשיים, שבהם השתל-בה דמותו הספורטיבית הנאה (הוא הירי-בה לעסק באגרוף, כתחביב, בתקופות שונות של חייו) עם רגישות שהיתה טבועה עמוק בתוכו. מין תערובת מרתקת של אל-יות בריונית עם תמימות רומנטית כמעט נעריית.

קבוצה אנארכיסטית. נצר למיש-